

TAGASI SADULASSE

ENE SEPP

Toimetanud Laura Nirgi
Kujundanud Angelika Schneider

© Ene Sepp ja Tänapäev, 2020

Trükitud AS-i Pakett trükikojas
ISBN 978-9949-85-691-6

www.tnp.ee

„Kas keegi teine ei taha minu eest Mileedit valmis panna? Ma lihtsalt ei viitsi!“ oigas Sigrid valjult ning vajus tagasi kaminaruumi diivanile.

„Ma ka ei viitsi. November on selles osas nii nõme kuu. Kõik on tume ja pime,“ nurises ka Sigridi parim sõbranna Meribel.

Sigrid ootas ka teistelt vastuseid, aga tundus, et neid ei tulegi. Tavaliselt oleksid nad esimesel võimalusel hobused valmis sättinud. Seekord tundus aga Sigridile, et ta pole ainus, keda on tabanud tõeline laiskus.

Talli ainus noormees Andres vedeles tugitoolil, jalad üle ühe käetoa ning pea üle teise, nii et ta vaatas kaminaruumi tagurpidi. Ta tundus veel pikem ja vibalikum kui tavaliselt.

„Ma soovin, et Anneli siia Xboxi paneks või midagi sellist. Kaartidest on nii üle visanud,“ kurtis poiss.

Maria, kes oli end aknalaua sisse seadnud, kohendas nina peal prille ja noogutas kiirelt takka: „Ma võiksin oma vana tuua. Ma ei ole seda mingi pool aastat ju kasutanud ja no telekas pole ka nii kallis, selle saaksime kasvõi ise juurde muretseda. Paneme taskurahad kokku või midagi.“

„Räägi enda eest,“ märkis Meribel.

„Jah! Mina küll ei kavatse raha sellele kulutada, et siia mingi telekas osta,“ nõustus ka Gerda. „Anneli võiks seda teha.“

„Anneli?“ kostis järsku ukse pealt ja kuus noort peaaegu hüppasid. Treener Anneli oli märkamatuks kaminaruumi jõudnud.

„See on tall. Teate küll, ratsutamine ja hobused. Kui teil nii igav on, siis andke aga märku ja küll ma leian teile midagi, mida teha. Aga mingist Xboxist või mingist muust vidinast unistage edasi. Ei kavatse mina ka selleks raha kulutada, et siia kaminaruumi mingi telekas osta.“

„No ma ainult mõtlesin,“ pomises Andres ja sättis end õigetpidi istuma.

„Ära mõtle nii palju, valus hakkab,“ pomises Sigrid ning tema kõrval istuv Meribel itsitas.

Anneli tuli kaminaruumi keskele ja toetus lauale. „Igal juhul, ma tahtsin teile seoses detsembri võistlustega ühest asjast rääkida.“ Treeneri lause katkestas uksele ilmunud uus kuju.

Sigrid tundis, kuidas tal esialgu südamelöök vahele jäi ja kuidas ta lõug seejärel peaaegu põrandale kukkus. *Ulrika?!*

Punapäine tüdruk seisis häbelikult naeratades ukseavas. „Tere!“

„Ulrika!“ rõõmustas Meribel esimesena, kuid tema rõõmu jäi natuke vähemaks, kui Sigrid talle hävitava pilgu saatis.

Ulrika. Tüdruk, kellega Sigrid oli pidanud möödunud suvel Mileedit jagama. Tüdruk, kelle tõttu ta ei pääsenudki võistleva oma tavalise sõiduhobusega, vaid oli pandud hoopis masaja Tsaari selga. *Mida Ulrika nüüd siin teeb?* Kaisa luges ta

mõtteid ja küsis ise hulga viisakamalt ja sõbralikumalt, kui Sigrid oleks suutnud: „Mida sa siin teed? Kas sa tuled talli tagasi? Mileediga sõitma?“

Viimase küsimuse peale Sigridil kihvatas ning ta pööras pilgu teravalt Ulrikale. *Kui ta nüüd tulebki Mileedi selga tagasi, siis ...*

„Ei!“ naeratas Ulrika ja Sigrid ohkas kergendustundest.

„Ma olin täna lihtsalt linnas ja mõtlesin läbi tulla. Anneli ütles, et tal on uudiseid, mis võiksid huvi pakkuda.“

Kõik peale Sigridi noogutasid selgituse peale. Tema oli ainus, kes oli Ulrika olemasoluga alles suve lõpus vaevu leppinud. Teistel ei tundunud tema vastu midagi olevat ning kui Ulrika nende poole kõndima hakkas, tegi Kaisa talle kohe enda kõrval ruumi. Sigrid pööritas selle peale silmi.

Kui kõik olid rahulikult maha istunud, tegi Anneli uuesti suu lahti: „Niisiis. Nagu te teate, siis meie detsembrikuline võistlus tuleb aina lähemale. Aga seekord pole see ainult võistlus. Ma ei teagi, kust täpsemalt alustada, aga hakkam siis sellest pihta: kolmel teist on võimalus sel suvel kolmeks nädalaks Hollandisse kolida.“

„Mida?“ kostis mitmest suust korraga.

„Hollandisse?“ imestas Maria valjult. „Miks sinna?“

„Jah, mis seal toimub?“ nõudis Gerda.

„Miks me peaksime üldse Hollandisse tahtma?“ uuris Sigrid. Anneli jutust oli jäänud mulje, nagu tegu oleks mingi eriti põneva uudisega, aga lihtsalt võimalus Hollandisse kolida?

Anneli tõstis käed: „Rahu-rahu! Ma seletan kohe. Põhimõtteliselt on see Euroopa Liidu rahastuse saanud projekt,

mida veab üks Hollandi organisatsioon. Üks eesmärk on Euroopa noorte omavaheline tutvustamine ja silmaringi laiendamine. Aga see pole tavaline noorteprojekt. See on kolme nädala pikkune ning mis teile eriti ahvatlev – projekt toimub suures osas sealses kutsekoolis, kus õpitakse kõike, mis on hobustega seotud. Hipoteraapia, hobuste eest hoolitsemine ja muidugi ka takistussõit. Sealse talli sõitjad ja koolis õppijad on takistussõidus vägagi silma paistnud ja ma tean, et teile pakub just see pool kõige rohkem huvi.“

Kõikide noorte suust kostis samal ajal ahhetus.

„Viie riigist valitakse kokku kaheksateist noort. Väga palju keskendutakse just ratsutamisoskuse arendamisele, eri rahvusest noorte omavahelisele koostööle ja sõprussidemetele ning projekti lõpuks peaks valmima kogukonnaprojekt ja toimub ka võistlus.“

Noored vahetasid teineteisega pilke. Nüüd tundus see aprillinaljana.

„Ma tean, see tuleb väga ootamatult, aga ma ise ka alles sain selle kohta kindla info. Mis te arvate?“ naeratas treener laialt.

„Palju see maksab?“ küsis Kaisa ettevaatlikult.

„See ongi kõige parem osa. Osalejatele ei maksa see midagi. Nagu ma ütlesin, Euroopa Liidu projekt, mingi meetme kaudu saadi toetus ja noored, kes siis välja valitakse, ei pea ise millegi pärast muretsema.“

„Ehk keegi maksab kinni selle, et me saaksime peaaegu kuu aega Hollandis ratsutada?“ kontrollis Sigrid üle.

„Põhimõtteliselt jah, aga ära seda niivõrd kergelt ka võta. See ei ole lihtsalt hobuse seljas loksumine, sa õpiksid seal

erinevate treenerite käe all tohutult palju. Ning toimub ka igasuguseid tegevusi, mis pole ratsutamisega seotud. Igal juhul on see tõeliselt ainulaadne võimalus.“

„Kõlab ägedalt, aga ma ei usu, et mu vanemad lubaksid,“ ohkas Kaisa.

„Ma räägin nendega,“ lubas Anneli. „Ma saan neile selgitada, kui ainulaadne võimalus see on ja kui palju seal osalemine annaks ja õpetaks. Muidugi jääb lõplik otsus neile, aga enne kui ma üldse hakkam kellegi vanematelt midagi uurima, tahtsin ma teada, mis teie sellest mõtlete. Kas üldse olete valmis ja sellest huvitatud?“

Kõik võtsid hetke mõtlemiseks. Sigrid ei teadnud, mis teiste mõttest läbi käis, kuid tema peas oli tõeline pidu ja pillerkaar.

Terve kuu välismaa tallis ratsutada? Kogenud treenerite käe all? Õppida rohkem hobuste ja nendega tegelemise kohta? See oleks nii vinge! Ma tuleks tagasi kümme korda parema ratsanikuna, kui ma praegu olen! Äkki sõidaks ma ilma mingi mureta ka juba meeter kakskümmend parkuuri?

Õnnis naeratus näol, oli Sigrid esimene, kes suu lahti tegi: „Jaa, mina tahan!“

Sigridi üllatuseks oli Ulrika järgmine, kes oma jaatava vastuse andis. Tema järel vastasid kohe ka Andres ja Maria. Meribel oli natuke kõhklev ja Kaisa ilmselgelt mures selle üle, mida ta vanemad arvavad, aga lõpuks andsid nemadki nõusoleku. Seejärel vaatasid kõik ootavalt Gerda otsa.

„Mida? Mis te vahite?“ nõudis Gerda. „Mul on ju võrkpall ka. Ma ei saa niisama lihtsalt otsustada, et ma nüüd lähen. Ma pean treenerilt ja meeskonnalt uurima.“

„No aga sa võid ju proovida, sa ei pruugi seda saadagi,“ märkis Sigrid.

Gerda saatis talle hävitava pilgu: „Küll sa oled alles toetav.“

Sigrid punastas. „No ma ei mõelnud nii. Lihtsalt ...“

„Sa võid proovida ja kui saaksid, siis mõtled edasi,“ leidis Meribel hoopis parema sõnastuse.

„Jah, täpselt!“ noogutas Sigrid nüüd kohe kaasa.

Gerda ohkas ja pööritas silmi. „Olgu siis,“ venitas ta lõpuks vastuseks.

Anneli naeratas. „Ma olin päris kindel, et te kõik olete valmis proovima.“

„Aga mis seos sellel võistlustega on?“ uuris Ulrika ettevaatlikult.

„Programm ei saa päris selle järgi osaleda, et nüüd tahad ja saadki. Kõigil on võimalus kandideerida ning nende seast valitakse välja parimad. Kandideerimiseks on vaja täita ankeet, mille ma teile kõigile saadan, kirjutada viiesajasõnaline essee ...“

Kõik oigasid selle peale.

Anneli kergitas vaevumärgatavalt kulmu ja jätkas siis: „... teemal, mille ma ka teile saadan, ning lõpetuseks tahavad nad näha väikest videot ratsutamisest. Võistluste video läheb kandideerimisel arvesse kui näide teie sõiduuskustest.“

Sigrid tundis, kuidas ta süda taguma hakkas. Kui ta enne ei olnud närvis, siis nüüd igal juhul! Viimane võistlus Mäetagusel oli küll ideaalselt läinud, aga ta nüüd oli tal vaja nende kodutalli võistlusel sama hästi esineda. Ja veel enne seda pidi ta vanematelt osalemiseks loa saama. *Sellest tuleb igal juhul paras veenmine!*